

LBRIS

We know
books

R a m o n a D o g a r u

Cea mai fericită zi

CREATOR
BRAȘOV, 2023

CUPRINS

ÎN LOC DE PREFAȚĂ.....	7
EI VOR AMANDINA DE ALTĂDATĂ.....	23
CAFEAUA CU CAIMAC.....	25
CEA MAI FRUMOASĂ DECLARAȚIE DE DRAGOSTE	29
CE AM DESCOPERIT CHIAR DE 1 DECEMBRIE	34
FETELE DE 30+	38
CEA MAI SCURTĂ DISCUȚIE... IMAGINARĂ.....	43
LA MINE E SIMPLU: GREȘEȘTI, PLĂTEȘTI!	47
CE-O FI CU NOI, FEMEILE ȘI PANTOFII?.....	51
ÎNCET-ÎNCET, NU S-AU MAI AUZIT NICI GLASURI DE COPII.....	58
DOAMNĂ, NU MURIȚI!.....	62

ANUL ĂSTA PUȚIN ÎMI PASĂ CĂ A ÎNFLORIT MAGNOLIA.....	66
CERUL APARTINE IAR PĂSĂRILOR. ȘI, MAI SPERĂM NOI... ÎNGERILOR PĂZITORI.....	69
MAMA, CÂND O SĂ PLECE?	73
POLITICALLY CORRECT?.....	77
DISTANȚARE SOCIALĂ ÎN VREME DE MOLIMĂ.....	81
IUBIND-O, CU CRATIMĂ.....	86
MAREA NOASTRĂ.....	89
CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ	93
D'ALE PANDEMIEI	98
OARE CÂȚI COPII ÎȘI VOR PIERDE ÎNCREDEREA ÎN BUNUL MOȘ CRĂCIUN?.....	102
ÎN SEARA DE MOȘ NICOLAE A ÎNVĂȚAT CEVA CHIAI DE LA FIUL EI	107
CE ÎNȚELEGE EL DINTR-UN RĂZBOI?!.....	111
PORCUL ȘI MITRALIERA.....	115
E DOAR DESPRE FEMINITATE, PRIMĂVARĂ ȘI FLORI	121
FĂRĂ MĂȘTI.....	125

CÂȚI DINTRE SOLIDARIII DE PE FACEBOOK AU FOST LA COADĂ LA BENZINĂ?	129
MĂ AȘTEPTASEM SĂ ÎNTÂLNESC UN REGIZOR FAIMOS. AM CUNOSCUȚ, ÎN SCHIMB UN... TĂȚIC.	132
VĂ SPUN, CRED CĂ A VENIT PRIMĂVARA!.....	136
ACTORII DE LA HOLLYWOOD NU SUNT SUPER EROI!	139
ALBINELE O FAC, OAMENII O FAC.....	142
UN JOC, O DESFĂȚARE	147
MAMI, ÎȚI MULȚUMIM CĂ NE-AI LUAT DIN UCRAINA!	153
COPILĂRIA DE AZI	158
ROCHIA ROZ A PRIMEI DOAMNE	164
ȘI ACUM, EU CE-I RĂSPUND?!.....	167
BIBLIOTECĂ?! NU SE MAI POARTĂ.....	172
UNDE VĂ SUNT BĂTRÂNII?!	176
COPILUL LIPSĂ DIN FOTOGRAFIE.....	180
CEA MAI FERICITĂ ZI	184

ÎN LOC DE PREFAȚĂ

„*Cea mai fericită zi*”, cea de a doua carte a mea, urmează firesc cursul povestirilor din volumul „*Nu mai caut succesul*”.

Noua carte își are rădăcinile tot în „țara” de care atât de frumos vorbea Antoine de Saint-Exupéry, și anume copilăria, acest tărâm minunat din care ne hrănim sufletește pe parcursul întregii vieți. Numai că de data asta poposim mai puțin în locul fericirii pure și suntem aduși, ușor-ușor, la realitățile cotidiene.

Și în volumul actual, ca și în precedentul, povestirile sunt inspirate din fapte reale.

Editura la care am ales să public și cea de a doua carte spunea despre povestirile mele că sunt „*o colecție de texte inspirate de realitatea noastră, impregnate de frumos și nostalgie. Citind-o, ai impresia că răsfoiești un album de artă, o artă a trăirilor frumoase.*” (Editura Libris Editorial, actualmente Creator.)

Revista „Convorbiri literare” menționa:

„După lectura cărții Ramonei Dogaru (...) rămâi cu o senzație plăcută, de parcă ai avut parte de un popas într-o grădină cu gânduri, întâmplări și amintiri, în care poți chiar să te oprești cale de o proză cu vreun personaj pe o «bancă» și să sorbi o cafea cu boabe din acelea de tihnă.”

J.D. Salinger spunea: *„Ceea ce mă impresionează cu adevărat este o carte care, după ce ai terminat-o de citit, te face să-ți dorești ca autorul ei să fi fost un minunat prieten de-al tău, pe care să-l fi putut suna oricând îți doreai.”*

Eu sper că le-am îndeplinit această dorință prietenilor mei. M-au surprins plăcut și prietenii virtuali, care mă cunosc doar prin intermediul textelor mele și îmi trimit deseori cele mai emoționante mesaje.

Așa cum spunea Constantin Noica, *„stări de spirit, asta trebuie dat altora; nu conținuturi, nu sfaturi, nu învățături.”* Asta încerc și eu să fac prin ceea ce scriu și mă bucur nespus dacă scopul meu a fost atins.

Când m-am hotărât să scriu o nouă carte, mi-am dorit să relatez în ea întâmplări vesele, în urma cărora cititorul să rămână cu o stare de bine. M-am apucat așadar să scriu povestiri adresate mai ales publicului feminin, un fel de

„inside jokes”, la care erau poftiți, bineînțeles, și bărbații, neavând însă garanția că ei simt sau înțeleg pe deplin spusesele mele. Nu din lipsă de inteligență, Doamne ferește!, doar că știți cum este cu „femeile care vin de pe Venus, iar bărbații de pe Marte”...

Am scris, astfel, povestiri ca „Fetele de 30+”, „Cea mai scurtă discuție imaginară”, „Ce-o fi cu noi, femeile și pantofii?” și altele.

„Afli că unele fete, mai sânguincioase, își caută bărbați ca la târg. Adică, pe tot felul de site-uri și aplicații. Nu știu exact cum se face și îmi imaginez că e ca atunci când intri pe Booking și «bagi filtre». Numai că, în loc de «spa» și «cameră cu priveliște», pui «ochi albaștri» și «1,85 m». ” („Fetele de 30+”)

* * *

„Monica nu se poate abține să nu zâmbească și îl privește, la rândul ei. Până la urmă poate că nu era chiar așa de greu să întâlnești pe cineva... De mult nu mai văzuse un bărbat atât de șarmant.

Nu știu de ce, poate dintr-un anumit instinct al femeilor, privirea îi alunecă dinspre ochii verzi ai tânărului cuceritor, direct pe degetul lui inelar. Și se oprește fix în sclipirea aurului alb al verighetei. El tresare ca ars și, poate dintr-un instinct bărbă-

tesc, își ascunde rapid mâna la spate.” („Cea mai scurtă discuție imaginară”)

„Îmi amintesc, cu amuzament, de o fostă colegă, mică de înălțime și cam rotunjoară, care credea că atunci când își pune tocuri e, dintr-odată, înaltă și zveltă.

Nu era așa. Era la fel de scundă. Și la fel de plinuță. Ba încă, pașii împiedicați (nefiind obișnuită să meargă pe tocuri) îi dădeau chiar un aer caraghios. Mă făcea mereu să zâmbesc atitudinea ei triumfătoare, când se întorcea în birou după vreo ședință și-și puneă, din nou, ușurată, balerinii.

Mă mai amuza că niciunul dintre participanții la ședință nu bănuia chinul la care se supunea singură tânăra, umblând țănoș pe tocuri atunci când le înmăna documentele pentru semnături.” („Ce-o fi cu noi, femeile și pantofii?”)

Ca și în cazul primului volum, majoritatea prozelor cuprinse în „Cea mai fericită zi” au fost, mai întâi, publicate pe internet, bucurându-se deja de numeroase aprecieri din partea publicului meu virtual, căruia îi mulțumesc, ca de fiecare dată, pentru *feedback*.

Ba încă, am avut încântarea ca tocmai prima povestire publicată, după o pauză de scris, să

adune cele mai multe reacții pozitive. Așadar, aprecierile cititorilor mei mi-au dat impulsul de a continua să scriu.

Însă, dacă în cazul primei cărți, i-am lăsat practic pe cititori să aleagă titlul („*Nu mai caut succesul*” fiind povestirea cu cele mai multe aprecieri la momentul respectiv), de data aceasta mi-am îngăduit să-l aleg chiar eu. Altfel, cartea s-ar fi numit, cumva... „*Amandina*”.

„*Ei vor amandina de altădată*” este prima proză publicată și ea m-a surprins, cum spuneam, prin numărul mare de reacții. Nu că nu mi-aș aprecia propria povestire. Vă mărturisesc că mă atașez, pe măsură ce le scriu, de toate istorisirile. Până la urmă, sunt trăiri împărtășite cu dragii mei cititori. Și totuși, nu mă așteptasem ca scurta mea povestire, având ca subiect banala, dar vedem bine, îndrăgita prăjitură a copilăriei, să stârnească atâtea nostalgii.

Însă, știți cum este vorba românului „*soco-teala din târg nu se potrivește cu cea de acasă*”. În timp ce prozele mele scurte și vesele curgeau și se bucurau de aprecieri în mediul virtual, iar eu eram mândră că cititorii mei, după ce lecturau povestirile, rămâneau cu un zâmbet, iată cum

planeta noastră a fost lovită, pe neașteptate, de ciudata pandemie de Covid 19!

Izbucnirea pandemiei a întrerupt cursul firesc al povestirilor mele, la fel cum a întrerupt cursul firesc al atâtor lucruri din lume. Omenirea a intrat în *lockdown*. Stările noastre de spirit au intrat în *lockdown*. Panica și bulversarea au pus stăpânire pe noi o lungă perioadă de timp, fără să se fi încheiat nici până astăzi pe de-a-ntregul.

„*Italianii, aflați în carantină, cântă de la balcoane «Îmbrățișează-mă mai tare», ca să nu se simtă singuri. Aplaudă. «Totul va fi bine» mai zic ei. Românii se roagă.*

Internetul abundă de imagini și filmulețe din cale afară de amuzante, despre starea de izolare în care ne găsim cu toții (indiferent de naționalitate, culoare sau religie) și despre măsurile de prevenție a infectării. Stăm în casă și ne spălăm pe mâini. Râdem așa de tare, ca să nu mai vedem sicriele...”
(„*Anul ăsta puțin îmi pasă că a înflorit magnolia...*”)

„Aceeasi nedumerire ca cea a copilului de odinioară o intuiesc astăzi la puținii oameni pe care îi întâlnesc când ies din casă. Măștile le acoperă fețele, lăsându-le doar ochii descoperiți. Privirile le sunt atât de confuze, încât parcă mă aștept ca de după mască să se ivească însuși Viorel, acum adult, dar obligat încă o dată, poate urmare a unui blestem al domnului Haralambie, să nu se îndepărteze de casă. De data asta, cineva chiar ne-a încurcat jocurile.” („Cerule aparține iar păsărilor. Și, mai sperăm noi... îngerilor păzitori”)

A trecut aproape un an până am reînceput să scriu. Iar povestirile mele au prins forma unui fel de „jurnal de pandemie”.

„— Vai, dar ce mască frumoasă ai! o complimentez, puțin încurcată că am ajuns să admir astfel de accesorii. E drept, măscuța de copii, roz cu urși panda e destul de simpatică.

— Îți place? mă întreabă ea, veselă.

Fetița începe să cotoacă prin micul ei rucsac, în formă de buburuză.

— Uite, îți fac cadou și ție una, dacă îți place așa de mult. Și îmi întinde o mască roz, exact ca a ei. Eu, oricum, am mai multe. După ce o folosesc, o arunc. La fel trebuie să faci și tu.

Îi mulțumesc de «cadou». Maică-sa o soarbe din priviri, mulțumită că micuța știe deja să dea chiar și sfaturi pentru combaterea pandemiei.” („Mama, când o să plece?”)

Uneori, chiar și în timpul pandemiei, ne-am lovit de situații hilare, iar eu am încercat să nu ratez momentul de a face „haz de necaz”.

„Între timp mă sună o prietenă, iar eu, încă ușor iritată, îi povestesc pățania: cum că o doamnă ținuse morțiș să stea pe scaunul de lângă mine, când vagonul era aproape gol. Halal distanțare socială în vreme de molimă!

— Eu n-am vrut să stau lângă dumneavoastră! Vreau doar să stau pe locul meu! îmi strigă călătorerea, de acum la distanță de câteva scaune (goale), cu o ușoară satisfacție în voce.

De parcă bănuiala mea fusese că femeia mă îndrăgise așa de tare, într-o clipită, încât nu mai voise să se dezlipească de mine până la București! Iar ea voia să se asigure că eu am înțeles corect situația.” („Distanțare socială în vreme de molimă”)

„Sosind ziua mult așteptată, copila se trezește, cu greu, dar totodată cu incântare. Își admiră din nou în oglindă ținuta și își prinde în păr fundița pe care ea o consideră indispensabilă pentru mersul la grădiniță, așa cum prea bine știa din poezia lui Buni.

Câte speranțe își făcuse! Și cât de dezamăgită a fost când mama a condus-o nu afară pe ușă, ci la calculatorul din sufragerie.” („D’ale pandemiei”)

Între timp, lucrurile au revenit, oarecum, la normal. Astfel că am scris și despre alte subiecte actuale. Despre rasism sau corectitudine politică, duse uneori până la extrem.

„Nu ne definește culoarea pielii. Dar până să cunoaștem omul, să știm ce preferințe are, unde și ce anume a studiat, ce-i place să citească, unde ar vrea să călătorească sau ce anume alege să mănânce de dimineață, atunci când trebuie sa-l identifiți în trei secunde dintr-un grup din care, de exemplu, doar el ar avea fața străvezie, acoperită de pistrui și pletele ca apusul de soare, poate că și ție ți-ar scăpa un... destul de politically correct: «ăla roșcat».” („Politically correct?...”)

Am mai scris despre subiecte ce țin de comunitatea LGBTQ.

„— Să-ți expun o situație, începe ea. Una dintre colegile fiică-mii se identifică, de vreo câteva luni, ca băiat. O cheamă într-un fel, dar vrea să i se spună Alec. Fiică-mea le-a prins repede cum e cu gender. Fosta mea colegă îmi relatează, cu amuzament, cum intră în jocul fetei. O întreabă, așadar, dacă poate fi joi litera «T» și sâmbătă... veveriță.

Citindu-i mesajul, izbucnesc în râs. O recunosc. Deși e acum mamă de adolescenți, a rămas,

într-un fel, tot fetița cu ochi albaștri, pusă pe șotii în recreația mare.

Iată deci, discuțiile cu adolescenții nu mai implică doar păsări și albine, ci s-au extins nebănuit de mult...

— *Și am mers mai departe, continuă ea. Dacă îi plac fetele, nu e gay?*

— *Nu! E non-binar, îi răspunde, cu naturalețe, flica. Că poate săptămâna viitoare îi plac băieții. Nu e sigură de identitatea ei.* („Și acum, eu ce-i răspund?!”)

Recitind câteva povestiri, am realizat și cât de des apar menționate rețelele sociale sau canalele de *streaming*, atât de prezente, mai nou, în viața noastră și ce mare influență au asupra vieții noastre cotidiene.

Cartea, care s-a vrut inițial o culegere de istorisiri vesele, devenită ulterior un fel de jurnal de pandemie, și-a urmat cursul propriu și, aproape independent de voința mea, s-a transformat din păcate într-un fel de... „jurnal de război”. Războiul din Ucraina, văzut inițial ca improbabil, a devenit cât se poate de palpabil și ne-a făcut să ne confruntăm cu noi realități, de neimaginat în urmă cu puțin timp.

„Și totuși, din toate imaginile de azi, cel mai mult m-a impresionat un soldat rus capturat de

ucraineni. Cu o constituție firavă, de adolescent, cu umerii căzuți și vocea gâtuită, răspundea la întrebări. Soldatul rus e născut în 2002. Ceea ce înseamnă că, pe vremea când eu ieșeam cu nepoțelul meu în parc să-l dau în leagăn, soldatul de azi era plimbat de mama lui în cărucior. Mai ieri se dădea în tiribombă. O fi apucat să se joace cu sabia de lemn? I-or fi plăcut pistoalele cu apă? Mai are încă jocuri Counter – Strike? Ce înțelege el dintr-un război?! Și totuși, chiar, ce-ar fi de înțeles?...” („Ce înțelege el dintr-un război?!”)

„— Copiii trebuie să fie tare mândri de tine! exclamă prietena mea.

— Da, răspunde ea, cu lacrimi în ochi. Ei urmăresc la televizorul din camera de hotel ce se întâmplă în țara noastră. Iar ieri, când m-am întors de la serviciu, mi-au ieșit în întâmpinare și mi-au zis: «Mami, îți mulțumim că ne-ai luat din Ucraina!» Vă spun, am izbucnit în plâns!” („Mami, îți mulțumim că ne-ai luat din Ucraina!”)

„Cea mai fericită zi” mai cuprinde în paginile sale și alte povești, cu diferite teme. Întâlnim, astfel, o altă față a dragostei:

„— Cum de i-ai vorbit lui Paul în franceză? Nu mi-ai zis tu că o să-i vorbești numai în limba

română, ca să nu uite vreodată că e, pe jumătate, român?

Și atunci am văzut-o cum se luminează și îmi răspunde, zâmbind:

— Ba da! Îi vorbesc în română. Doar că acum îl certam. Nu îl cert niciodată în limba română! Nu vreau să o asocieze cu vreun sentiment negativ. Vreau să ne iubească limba, așa cum o iubesc eu. De asta, cuvintele de alint le știe doar în română...”
(„Cea mai frumoasă declarație de dragoste”)

Mai întâlnim o altă față a despărțirii:

„Hotărâse să se mute din oraș, ca să fie mai aproape de copii. Se retrăgea discret și, dacă sorămea n-ar fi întâlnit-o întâmplător, nici n-am fi știut că nu aveam să-i mai dăm binețe, de acum, în nicio dimineață.

Sora mea a îmbrățișat-o, iar femeia, copleșită de emoții, a izbucnit în plâns. Chiar azi, de opt martie, își părăsea vechea viață și avea să o ia de la capăt într-un oraș străin.”(„Încet, încet nu s-au mai auzit nici glasuri de copii...”)

Cunoaștem sentimentul trădării:

„Se pare că după doi-trei ani de conducere, stupul decide să aleagă o nouă regină. Pe care o protejează de regina en-titre. Când noua aleasă își ia zborul și apoi se întoarce în stup, garda vechii regine o trădează imediat și trece de partea tinerei

regine. La fel, întregul stup. De cele mai multe ori, vechea regină este ucisă.

Există și cazuri în care, dacă două regine tinere se întâlnesc, se luptă până când cea mai puternică sau cea mai vicleană câștigă.

Pe mine, una, m-au izbit asemănările între albine și oameni. Oricât ar fi de trist, probabil asta-i natura lucrurilor. Deci... nimic nou sub soare. Albinele o fac, oamenii o fac..." („Albinele o fac, oamenii o fac")

Am mai abordat, sper eu, dintr-o perspectivă inedită și nu foarte tristă, tema morții:

„Cu timpul însă îngerul morții nu-l mai speria. Părea chiar liniștitor. Aripa lui neagră îi apărea uneori în vise ca o mângâiere. Atunci când donase bani pentru cei care avuseseră tentative de sinucidere, se gândise că poate și lor le-a apărut în vis și le-a promis eliberarea, dacă alegeau să-și vândă sufletul. Spera ca banii lui, nu mulți, să-i fi ajutat, totuși, să-și vină în simțiri. Să-și alunge gândurile încălcite și disperate." („Un joc, o desfătare")

Am mai vorbit, de asemenea, despre cea mai grea pierdere imaginată:

„Bunica era o femeie puternică, pe care nu-mi amintesc s-o fi văzut vreodată plângând. Și totuși, privind tabloul, ochii i s-au umezit. Mi-a mărturisit că din fotografia aceea veche, în culori sepia,

lipsea cineva. Și că doar ea reușea, cu ochii minții, să-l mai vadă, în dreapta ei, pe copilul care lipsea din fotografie.” („Copilul lipsă din fotografie”).

Am păstrat însă alternanța textelor vesele cu cele mai puțin vesele, la fel cum am făcut-o și în primul volum, „*Nu mai caut succesul*” și, practic, la fel cum o face, la rândul ei, viața însăși.

Am ales să încep cu povestirile cele mai apreciate în mediul virtual care, întâmplător, au ca temă centrală, cumva, chiar gustul și mirosul, din păcate cele mai afectate simțuri în timpul pandemiei de Covid 19:

„Era așa cum bănuisem. Ce nu înțelegea tânăra mea colegă era că oamenii nu voiau o amandină. Ei căutau amintirea dulce a după-amiezelor tihnite de duminică, petrecute cu părinții la cofetăria din parc. Sau, cei mai în vârstă dintre ei, zâmbetul inocent al copiilor lor, de-acum adulți și unii dintre ei plecați de mult peste hotare.” („Ei vor amandina de altădată...”)

„De aceea mă bucuram să merg, mai ales la o anumită prietenă a mătușii. Ea nu-mi spunea niciodată că trebuie să mai cresc pentru a bea cafea cu ele și, fără să mă întrebe, îmi turna și mie băutura mult dorită într-o ceșcuță de porțelan mică,

mică, așa cum nu mai văzusem în nicio altă casă. Mătușa îmi făcea cu ochiul, complice, asigurându-mă că am voie să beau și mă punea să-i promit că rămâne secretul nostru.” („Cafeaua cu caimac”)

Am încheiat cu proza scurtă ce dă titlul cărții, care sper că oferă o notă de optimism asupra vieții, ca după un *happy-ending*. Am încercat să păstrez, măcar în această formă, intenția pe care am avut-o la început, de a-mi înveseli cititorii.

Ca fiecare povestire, și aceasta din urmă are o poveste a ei. Aflându-mă într-o stare de slăbiciune, după lupta cu o variantă urâtă a virusului, am încercat, totuși, să-mi ajut o bună prietenă, cu câteva idei, să treacă de un interviu greu pentru o slujbă importantă. Interviul avea o probă scrisă, numită „*Cea mai fericită zi din viața mea*”. Am început să mă gândesc care a fost cu adevărat acea zi pentru mine. Iar povestea a început să curgă firesc, de parcă abia așteptase să fie scrisă.

Chiar, cum de nu mă gândisem niciodată care mi-a fost cea mai fericită zi?! E un exercițiu interesant, pe care vi-l recomand și dumneavoastră. Poate că ați mai încercat, acum e la modă, pentru a vă destresa, să închideți ochii și să vă imaginați locul dumneavoastră fericit.

Până una-alta, vă recomand să-i mai și deschideți și să citiți, din când în când, o carte. Dacă se întâmplă să fie chiar aceasta, eu mă bucur tare mult!

E-book sau carte clasică, până la urmă cred că cel mai important e să citim.

Vorbea cineva recent despre ticurile noii epoci, și anume „*acel moment în care, citind niște proză scurtă într-o carte adevărată, de aia cu margini îndoite de timp și de folosință și cu pete de cafea pe alocuri, îți arunci privirea în colțul din dreapta sus al paginii, pentru a vedea cât e ceasul...*”

Cât despre mine, vă mărturisesc că împărtășesc spusele atât de frumoase și înțelepte ale Anei Blandiana: „*Îmi plac cărțile pe care se vede că au fost citite, așa cum îmi plac ființele pe fața cărora sentimentele au lăsat semne.*”